

brugt af netop disse mere kostbare Varer, hvori man vilde være tilbøjelig til at tro, at der var Nedgang, viser det sig, at der har været en betydelig Forøgelse, og den falder just ikke paa det allerbilligste. Margarinen er omtrent uforandret, Forøgelsen falder væsentlig paa Flæsket. Gennemgaar man de øvrige Poster, er der intet, som antyder en Tilbagegang i Ernæring, for saa vidt som det kan læses ud af disse Regnskaber, tværtimod, der er snarere lidt mere Forbrug af Kaffe; Mel og Gryn-Forbruget er det samme, Mælke-Forbruget lige saa; der bruges lidt mere Sødmælk. Man vil finde det overraskende, at Oversigten hverken opviser en Stigning i Udgifterne paa 20 pCt. eller en Tilbagegang i Ernæringen. Som Bilag til det foreliggende Lovforslag er den meget interessant, men den underbygger ikke paa nogen Maade Forestillingen om, at der i disse 500 Familier er særlige Vanskeligheder eller Tilbagegang i Ernæringen, man maa tværtimod faa det omvendte Indtryk, og mon dette ikke skulde hænge sammen med, at det netop hos denne Kreds af Befolkningen ikke er saa galt, som man undertiden vil gøre det til?

Jeg savner overhovedet i den hele Underbygning af Lovforslaget en virkelig Redegørelse for, hvordan det forholder sig med Arbejdsløsheden. I alle de Kredse, hvor jeg færdes, er det den almindelige Opfattelse for Hovedstadens Vedkommende, at der intet er, som hedder Arbejdsløshed, at der ingen løs Arbejdskraft er at faa. Det vilde ogsaa have været interessant at have en Oversigt over, hvor meget de faktiske Indtægter har forandret sig, hvilke Svingninger der har været i den virkelig udbetalte Løn i det Aar, der er Tale om. Det er ikke særlig vanskeligt at faa dette at vide, fordi der føres en ganske overordentlig omfattende Statistik derover for alt, hvad der vedrører Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening, et Materiale, der altid staar til Raadighed for Statistisk Departement og stadig benyttes af Departementet, og ad den Vej synes jeg man maatte kunne have faaet Rede derpaa. Jeg mener, der er Grund til at tro, at Lønningerne for alle løse Arbejdere er steget i en ganske anden Grad, end man i Almindelighed er tilbøjelig til at antage. Helt anderledes ligger Forholdet for fast lønnede Folk, Folk, der lever af Renteindtægt. Man kunde fristes til at sige, at de, der lider mest, er dem, der har Formue, nemlig de,

der har den lille Formue, de, der paa en eller anden Maade har sparet nogle Midler sammen, eller som har en lille fast Indtægt, som de nu paa deres ældre Dage skal leve af. Det karakteristiske ved Dyrtiden er netop Pengenes uhyre Synken i Værdi, noget, som mange Nationaløkonomer fører tilbage til den uhyre Oversvømmelse af Papirspenge i de krigsførende Lande. Vanskeligheden er nu stor for de nævnte Grupperes Vedkommende, og der synes at være god Grund til paa en eller anden Maade at støtte dem. Jeg er for saa vidt enig med den sidste ærede Taler (N. Frederiksen) i, at det naturlige er, at Arbejdslønnen følger med Prisforandringen, og det tror jeg ogsaa den gør i stort Omfang. Men for mange af disse faste Indtægter, for Pensionister, Funktionærer etc., er der ingen Stigning.

Det ærede Medlem fra Bornholm (Hauge) udtalte, at hele dette Forhold maaske kunde føre til, at vi maatte tænke paa en Regulering af Forbruget. Han sagde ikke noget nærmere om, hvorledes det skulde reguleres, men det ligger nær at formode, at det ærede Medlem tænker paa en Regulering ved Hjælp af en Begrænsning af Forbruget, ved Hjælp af Kort eller lignende. Vi har jo ogsaa erfaret, at man agter at indføre saadanne Kort for en enkelt Vares Vedkommende. En saadan Regulering af Forbruget er naturlig, naar de paagældende Varer mangler, naar de ikke kan skaffes i saadanne Mængder, som Befolkningen ønsker det eller kræver det til sit Forbrug, men her i Landet er man ganske anderledes stillet end nær sagt i noget andet Land i Europa, idet vi, hvordan vi end vender og drejer det, har en stor Overskudsproduktion af Fødevarer, der tillader os en betydelig Udførsel. Og selv om Forholdet forskyder sig saaledes, at der er mindre af nogle Varer, og Forbruget maaske maa lægges over paa andre, er det dog givet, at det samlede Kvantum Fødevarer ikke alene er fuldt tilstrækkeligt til Landets Forbrug, men ogsaa tillader en Udførsel. At regulere Forbruget ved Begrænsning, naar man ikke har nogen Mangel paa Varer, er en noget underlig Foranstaltning, og det vil rimeligvis ogsaa vise sig, naar man nu indfører Sukkerkort, at det er en ganske kunstig Foranstaltning. Vi har vel neppe saa meget Sukker, at det svarer til det Forbrug, som vi har vænnet os til, navnlig